

Boer Bolters had er voor zijn huis
Een pereboompje staan,
Maar wat zoo heel erg jammer was,
Er kwam nooit bloesem aan.
En als het dan weer najaar werd,
Zei Bolters met een zucht:
„Al weer geen enkle vrucht.”
Doch 't vorig jaar, hoe wonderbaar,
Daar hing heel boven in den boom
Een peer, een forsche knaap,
't Leek wel een raap.
Boer Bolters was echt in zijn schik,
Sprak tot zijn kroost: „Hoor nu eens goed,
Die peer is voor het kind,
Dat 't eerst haar vindt.”

Al vroeg voor dag en dauw
Liep Klaas met broertje Louw
    Al in den hof.
    Wat was 't een bof,
Als nu de peer viel in het gras,
Die peer, die vast heel lekker was!
Straks kwamen Jans en kleine Piet,
Maar 't peertje viel maar niet.
Moe liep met Sien, de jongste spruit
Vaak aan de hand en keek en keek,
Of 't steeltje ook bezweek.
    Hè, viel die groote, dikke peer
    Eens voor Siens voetjes neer!

Op zek'ren dag vertelde moe,
Dat vader uit was naar de stad
    En mee zou brengen....
    Raad eens wàt!
Klaas raadde: een boek in mooien band,
En Jans een jurk met bonten rand,
En Louw en Piet, die hoopten saam
Al op een stempel met hun naam.
Maar kleine Sien, die dikke prop,
Die riep maar blij: „Voor Siene een pop!”
Vrouw Bolters sprak: „Raadt maar niet meer,
    Doch luistert goed.
Va brengt uit stad een meisje mee.
't Kwam met den Oostenrijkschen trein.
't Moet hier voor haar gezondheid zijn.
Vast is het wel heel zwak en min,
Maar — 't wordt een kind van ons gezin.”

Des middags kwam boer Bolters thuis
En bracht het meisje mee naar huis.
Het scheen wel ziek, wat zag het bleek!
Vrouw Bolters was eerst heel van streek.

Het beste werd haar voorgezet,
En ze kreeg ook het zachtste bed.

Augustus bracht mooi, zonnig weer,
Men zette 't bedje buiten neer,
Voor 't raam, dicht bij den pereboom,
De bladren weefden een gordijn
Voor al te fellen zonneschijn.

Nog even zag men 't hemeldak,
Dat tot het zwakke kindje sprak
Van Hem, dien goeden Hemelheer,
Wiens liefde 't hoedde zacht en teer.
Hoe stil en rustig lag het daar!
Maar eens, wat was dat?

O, hoe raar!

Daar viel van uit de hoogte neer,
De groote, zware, rijpe peer.
Juist op den neus van 't kindekijn,
Die riep: „Au, au. Je doet me pijn.”

Toen met een blijden, diepen zucht
Greep ze de lekkere vrucht.

En wreef haar op en keek zoo blij
En dacht: „Hè, was die peer van mij!”

Op 't au-geroep
Kwam fluks de troep
Met Jan vooraan
Bij 't meisje staan.
Ze keken allen heel verbluft

Al naar die groote, mooie peer,
Die eindelijk viel van boven neer,
En riepen door elkaar:
Voor wie? Voor wie?

Maar Jan keek eens naar 't magre handje
Van 't kindje in het ledikantje,
En sprak toen flink,
Als oudste van de vijf:
„Die peer viel voor jou neer.
Hap jij er dus maar lekker in,
Want moeder zei, en 't is toch waar,
Jij bent ook kind van 't huisgezin,
Wij hooren bij elkaar!”

W. BLOMBERG—ZEEMAN.

